

CHRISTIAN RÖNNBACKA

HENNA
BJÖRK
VALKYRIA

BAZAR

CHRISTIAN RÖNNBACKA

**HENNA
BJÖRK
VALKYRIA**

BAZAR

1. painos
Henna Björk -sarjan 5. osa

© Christian Rönnebacka ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-870-248-1
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ROVAJÄRVI

Vanha, korkea, ruskearunkoinen männikkö näytti kasvavan hassusti pituussuunnassa vasemmalta oikealle, kun Henna avasi silmänsä ja sukelsi pimeydestä takaisin tajunnan pinnalle. Olo oli hatara, mutta hän pakotti aivonsa tarttumaan todellisuuteen. Hän nosti poskensa hiekasta ja käänsi päänsä pysyyn. Hieman viiveellä puut korjasivat asentoaan, ja nyt niiden latvat nousivat kohti taivasta.

Henna toivoi, että olisi voinut jäädä kivuttomaan pimeään, jossa oli ollut käsityksensä mukaan vain hetken. Siellä ei tuntunut tuskaa, ei kuulunut ääniä. Nyt hän kuuli oman katkonaisen hengityksensä. Sydämenlyönnit hakkasivat korvissa, mutta pahinta oli kipu hänen keuhkoissaan, jonne ei tuntunut virtaavan tarpeeksi happea, vaikka hän kuinka haukkoi henkeä. Tai oikeastaan oli hankala määritellä, mihin häntä koski eniten, sillä hänen kehonsa lähetti toinen toistaan pahempia kivun signaaleja tavalla, jota hän ei ollut kokenut koskaan aikaisemmin. Hän kakoi ulos limaa ja ohutta hiekkaa, jota oli niellyt kaaduttuaan maahan. Vasemmalta puolen kuului miehen raskasta huohotusta.

– Ylös siitä saatana! Ykkösen käsky kaikui muuten hiljaisessa Lapin maastossa.

Henna pakotti itsensä nousemaan polvilleen. Päässä pyöri, ja katsetta oli edelleen hankala keskittää mihinkään yksittäiseen

kohtaan, sillä näkökenttä heitti sinne tänne. Vaikka hän tiesi, että armoa ei tulisi, hän vilkaisi hiekkaisen rinteeseen juurella seisovaa reisitaskuhousuihin ja pitkähihaiseen armeijanvihreään paitaan pukeutunutta jäntevää miestä, jonka kasvoja peittävän balaclavan kapeasta silmäaukosta tuijottivat pistävät tummat silmät.

Henna kääntyi ja nousi pystyyn. Vaikka jalat tuskin kantivat, ne alkoivat liikkua robottimaisesti, kun hän sai niihin yhteyden. Hennan ihmytykseksi jäykkä keho totteli mieltä, ja askel kerrallaan hän alkoi kavuta rinnettä. Hänen viereltään kuului huohotusta ja rapinaa, kun Kolmonen yritti kaikin voimin kiivetä hänen edelleen nousussa. Rinne petti jalkojen alta, ja he molemmat putosivat vatsalleen. Kakkonen oli jäänyt heistä hieman jälkeen.

– Liikkeelle, Kolmonen! Ykkönen huusi ja kävi tönäisessä maihinnousukengällään Hennan vieressä makaavaa maastopukuista miestä. – Liikkeelle Henna!

Tai pystyikö Kolmosen väsynyttä ja vaivalloista etenemistä enää kiipeämiseksi sanomaan, Henna mielti, kun hän pakottautui uudelleen ylös, lukitsi katseensa rinteeseen ja lähti liikkeelle juuri ennen kuin Ykkönen ehti antaa hänelle maihinnousukenkää.

Lapin hiekka oli tällaiseen harjoitukseen pahinta mahdollista laatua: se oli ohutta ja liukasta kuin juoksuhiikka ja imi itseensä kaiken liike-energian. Henna yritti unohtaa kivusta pakahtuvat keuhkot ja jatkoi kohti montun yläreunaa, joka piirtyi taivasta vasten. Sen reunassa oli ohut kerros sammalta. Vihreä linja, joka katkaisisi kidutuksen hetkeksi, hän ajatteli.

Vähän ennen kuin hän sai kätensä sammaleelle, hieman edellä oleva Kolmonen pysähtyi huohottamaan raskaasti ja katsoi taakseen. Kakkonen oli saanut jostain voimia ja oli

tavoittamassa Henna. Henna pinnisti vielä kerran kaikki voimansa ennen montun reunaa ja kampesi reunan yli juuri ennen Kakkosta.

– Alas sieltä juosten! Ykkönen komensi.

Henna veti henkeä ja hyppäsi reunalta rinteeseen, joka oli niin jyrkkä, että sitä oli pakko juosta, ellei halunnut kaatua naamalleen. Alhaalla Kolmonen oli jo polvillaan, ja Henna lysähti hänen viereensä huohottamaan. Kakkosen ja Kolmosen kasvoilla oli samanlaiset peittävät kypärähuput kuin heitä käskevällä Ykköselläkin. Ykkönen astui Kakkosen eteen ja ojensi hänelle pyöreän mustan rasian. Sitten hän tuli Hennan viereen, avasi toisen mustan rasian ja otti sieltä hammasuojat. Kakkonen veti käsiinsä eteensä heitetyt vapaaotteluhanskat, joiden rystyset olivat suojatut ja sormet vapaat, jotta niistä huolimatta saisi otettua vastustajasta otteita.

– Suu auki, Ykkönen käski.

Henna totteli mekaanisesti, ja Ykkönen työnsi suojat hänen hampaisiinsa. Sitten Ykkönen kiskaisi Hennan ylös ja käänsi hänen rintamasuuntansa kohti Kakkosta samalla kun auttoi Hennan käsiin hanskat.

– Matsi! Kakkonen ja Henna. Saa suorittaa!

Kakkonen kohottautui jaloilleen ja pyörähti yllättävän nopeasti Hennan kimppuun. Hänen heilahduslyöntinsä oli onneksi joko tarkoituksella tai väsymyksen takia sen verran hidas, että Henna sai väistettyä sen ja iski täysillä alakoukun miehen oikeaan kylkeen, aivan kylkiluiden alle. Kakkonen ehti lyödä vielä kerran ennen kuin Hennan maksaiskun vaikutus ampui hänen kehonsa läpi. Maksa on yksi ihmisen suurimmista elimistä, mutta suojaton. Henna oli laittanut kaikki yhden iskun varaan, sillä hän tiesi, ettei jaksaisi antaa montaa lyöntiä, vielä vähemmän ottaa niitä vastaan.

Henna astui askeleen taaksepäin, piti kätensä suojaamassa kasvoja ja toivoi iskunsa tehonneen. Uupuneen ja neste-hukassa olevan ihmisen maksaan osuvan lyönnin voima oli moninkertainen verrattuna normioloissa tapahtuvaan. Kunnon maksaosuma lähetti parin sekunnin viiveellä kivusta signaalin palleaan, joka salpaantui, ja kohteesta tuntui, ettei hengittäminen onnistu. Sen lisäksi iskun jälkeen pelkäsi kuolevansa siihen paikkaan. Sen Henna tiesi aiemmista harjoituksista ja saamistaan osumista. Hän melkein sääli vastustajaansa hetken nähdessään sokin hänen silmissään. Kun Kakkonen putosi polvilleen henkeään haukkoen, Henna pyöräytti jalkansa miehen olkapäiden yli, kiipesi selkään ja risti jalkansa tämän kaulan ympärille. Kaikkensa antaneena Henna kaatui taaksepäin. Hänen olkapäänsä osuivat hiekkään, ja hän kuristi jaloillaan niin paljon kuin viimeisillä voimillaan kykeni.

Henna ei tiennyt, kauanko meni siihen, että Ykkönen sanoi jotain, mitä hän ei kuullut, ja sitten riuhtoi hänen jalkansa irti Kakkosen kaulalta. Kakkonen kaatui kasvoilleen maahan. Henna kierähti kyljelleen ja kiskoi keuhkoihinsa happea kiitollisena siitä, että sai hetken tauon. Ykkönen nosti Kakkosen istumaan ja otti hänen suustaan hammassuojat. Sitten hän hieroi Kakkosen palleaa ja kaulaa, kunnes tämä yskäisi.

- Mukana? Ykkönen kysyi.
- Kyllä kai, Kakkonen ähkäisi.
- Mikä päivä?
- Hernekeittopäivä.
- Sinnepäin, Ykkönen naurahti ja nousi. – Lopetetaan. Suojat pois. Riviin tähän mun eteen.

ROVAJÄRVI

Henna poisti hammassuojat, ja hetken köhittyään sylki räkää ja hiekkaa ulos suustaan. Keuhkoja pisti, ja yskiminen vihloi läpi kehon. Voimia ei ollut edes räkiä kunnolla, ja limat vihereän paitansa rinnoilla hän raahautui jaloilleen ja rivin jatkeeksi kädet vyön päällä seisovan Ykkösen eteen. Ykkösen silmät porautuivat häneen, mutta niiden ympärillä oli tällä kertaa ystävälliset rypyt. Ei kai tuo piru hymyillyt, Henna mietti.

Ulkopuolisten silmissä he olisivat varmaan olleet melko erikoisen näköinen joukko, mutta harjoitukselle oli tarkoituksella valittu paikka, jossa ulkopuolisia ei harjoituspäivien aikana liikkuisi. Pitkään Henna kouluttaneet Kakkonen ja Kolmonen olivat saaneet maistaa hänen kanssaan motivaatiomonttua. Kouluttajistaan Henna ei tiennyt juuri muuta kuin sen, että suojelupoliisin määräämät erikoisjoukkojen operaattoritaukaiset kouluttajat käyttivät niminään numeroita ykkösestä kolmoseen. Omassa päässään Henna oli antanut heille lisänimet Tupu, Hupu ja Lupu.

Muutaman viime päivän he olivat asuneet Puolustusvoimien ampuma-alueella omissa teltoissaan ja treenanneet ammuntaa sekä itsepuolustusta. Aina kun kouluttajat tulivat näkyviin tai vetämään harjoituksia, heidän kasvonsa oli peitetty kypärähupuilla, ettei heidän henkilöllisyytensä paljastuisi

Hennalle. Nyt Henna oli vain tyytyväinen, ettei hänellä ollut kasvoillaan jotain riepua, sillä hän tunsi läpimärät ja likaiset vaatteet päällään ja pistävän hienhajun nenässään. Parin ensimmäisen rankan päivän jälkeen hän ei ollut jaksanut enää rullailla Dovea kainaloihinsa. Se oli aivan turhaa. Ehkä joku joskus keksisi sotilasdödön, joka kestäisi raikkaana pitempään kuin tunnin, kun purkin kyljessä kuitenkin oli lupaus kokonaisesta raikkaasta vuorokaudesta. Muutama lyhyt lepo hetki telttamajoituksessa ja loputtomalta tuntuva fyysinen harjoittelu minimivarusteilla oli tehnyt tehtävänsä, sillä Henna ei kauaa jaksanut välittää hajusta eikä juuri mistään muustakaan. Hän pyyhkäisi hiekat käsistään housujensa reisiin ja työnsi sitten kädet taskuihinsa lämpimään.

– Kiitos kaikille harjoituksesta, Ykkönen aloitti heruteltuaan hetken hiljaisuutta. – Täytyy sanoa, että Henna pääsi lopussa yllättämään mut täysin.

– Samoin minut, Kakkonen myhähti jo hieman viimeisestä niitistä toipuneena ja hieroen aristavaa kylkeään.

Henna ei jaksanut vastata, mutta nyökkäsi merkiksi, että oli kuunteluoppilaana paikalla.

– Meillä on tänään juhlapäivä, siis tuon kaikkien rakastaman motivaatiomontun lisäksi, Ykkönen sanoi ja vilkaisi jokaista vuorotellen ennen kuin jatkoi: – Ollaan saatu Rau-tiaiselta lupa heittää lopultakin tittelit pois, hän jatkoi ja veti hupun yltään. Sen alta paljastui noin nelikymppinen tummapartainen mies, jonka silmistä oli pistävyys kadonnut, ja ne katsoivat ystävällisesti Henna. Miehen tummat pitkät hiukset olivat nutturalla takaraivolla, ja hän näytti inhottavan puhtaalta ja pirteältä. – Mä olen tästä hetkestä lähtien Jarkko.

Miehet Hennan vieressä seurasivat esimerkkiä ja riisuivat naamionsa. Kakkonen kääntyi Hennan suuntaan. Hän oli

kalju, ja lommoilla olevilla poskilla oli muutaman päivän vaalea parransänki.

– Minä olen Henkka, kiva tutustua näin naamatusten.

– Samoin, Henna sanoi ja mielti samalla, mitä tämä käänne tarkoitti käytännössä.

Kaikella, mitä hänen koulutukseensa liittyi, oli aina jokin tarkoitus. Supon hommissa hän ei uskonut sattumiin, eikä häntä ollut koulutettu uskomaan sellaisiin. Kaikella, mitä tapahtui, oli syy ja usein myös seuraus.

Kolmas mies astui Henkan takaa esiin ja työnsi likaisen hupun taskuunsa. Hänen kasvonsa olivat paljon laihemmat kuin mitä hänen jäntevästä varresta oli voinut päätellä.

– Mats, mies sanoi ja nosti kättään.

Henna nyökkäsi ja käänsi katseensa takaisin Ykköseen, siis Jarkkoon. Hän mielti, kauanko menisi, että hän saisi deletoitua päähänsä kairatut numerot ja tupuhupuluput ja osaisi kutsua miehiä näiden omilla nimillä.

– Meitäkin on jo aika kauan rassannut tämä viitta- ja tikari-leikki, Jarkko sanoi hymyillen, kun näki Hennan kasvoilla risteilevät kysymykset. – Siksikin on ihan helkkarin hyvä, että saatiin vihdoinkin lupa ottaa nämä rätit naamalta ja olla kuin ihmiset keskenämme.

– Niinpä, Henna sanoi. – Mukava nähdä teidät muunakin kuin vain puhuvina nuppeina.

– Saadaan nauttia tänään vapaaillasta, Jarkko jatkoi. – Ajetaan tukikohtaan, tehdään tarvittavat huoltotoimenpiteet, ja sen jälkeen on mahdollisuus saunaan, jos jollain nyt jostain syystä on tullut hiki. Kerätkää kamanne, niin minä haen maasturin.

KESKUS 795:N PÄÄMAJA, VENÄJÄ

Massiivisen tammipöydän takana Denis Fisenko hieroi ohimoltaan käytyään läpi kirjoittamansa käskyn ja siihen liittyvän tiedustelutiedon. Kuten aina, Vladimir Putinin värikuva kapeissa kehyksissään valvoi hänen työtään. Kuva oli taitavasti otettu, sillä asettui mihin tahansa suuressa työhuoneessa, Putinin polttava katse osui juuri siihen kohtaan eikä sitä voinut paeta. Kuva ei ollut kovin suuri ja poikkesi siinä aikaisempien johtajien potreteista. Se näytti jopa vaatimattomalta ainoana takaseinällä olevana kuvana, mutta kaikki suurmiehet eivät kaivanneetkaan suuria maalauksia.

Tiedustelutietoa oli kertynyt ainakin sen verran, että Fisenko voisi panna operaation alulle. Jo jonkin aikaa GRU oli saanut syvällä Ukrainan tiedustelupalvelussa olevalta myyrältään sen suuntaisia raportteja, että jotain hälyttävää oli suunnitteilla jossain kohtaa erikoisoperaation rintamalinjaa. Äskettäin asiasta oli saatu varmuus, ja useiden sisäisesti käytyjen palavereiden jälkeen Fisenko oli tullut siihen tulokseen, että nyt oli syytä tehdä kaikki mahdollinen, jotta ukrainalaisten suunnitelma epäonnistuisi.

Muutama vuosi sitten hänet oli valittu Keskus 795:n johtajaksi. Hän oli entinen FSB:n Alfa-yksikön veteraani, joka oli vastannut FSB:n erikoisoperaatioiden koulutussuunnitelmasta, ja tunsii olevansa juuri oikea henkilö johtamaan erittäin salaista

yksikköä, jonka tehtävä oli eliminoida Putinin vihollisia. Kaikki muutkin keskus 795:een rekrytoidut 500 henkilöä olivat alansa parhaimmistoa: sotilaita, tarkka-ampujia, salamurhaajia sekä tiedustelun monipuolisia osaajia. Heitä tarvittiin operaatioihin, koska enää ei haluttu tehdä virheitä, joista GRU:n yksikkö 29155 oli tullut tunnetuksi. Näistä yksi tuoreimpia oli liikaakin julkisuutta saanut Skripalin myrkytysoperaatio Britanniassa.

Keskus 795 piti päämajaansa Moskovan lounaispuolella olevassa Kubinkan Patriot Parkissa, jonka hallintorakennuksen ylimmästä kerroksesta Fisenko ehti vain harvoin katsella puistonäkymiä. Nimensä mukaisesti Patriot Park oli suuri asevoimien sotateemainen puisto, jota aiheellisesti kutsuttiin myös sotadisneylandiksi. Siviileille tarkoitettu alue oli kooltaan valtava, lähes 19 neliökilometriä, ja siellä oli panssariumuseo ja laaja ulkonäyttely lentokoneineen ja helikoptereineen sekä tietysti lapsille oma sotateemainen leikkialueensa ja partisaanikylänsä. Pelkkä huvikeskus Patriot Park ei kuitenkaan ollut, sillä siellä oli myös 35 neliökilometrin sotilastukikohta. Sotilaiden koulutukseen oli varattu kolmisenkymmentä ampumarataa. Myös Keskus 795:n palkat kierrätettiin Patriot Parkia pyörittävän Kalašnikov-konsernin kautta, jotteivät keskukselle työskentelevät paljastuisi ulkopuolisille.

Ukrainan erikoisoperaation aikana Fisenko oli antanut eteenpäin satoja tehtäviä koskien Putinin vihollisia. Pääosin tehtävät olivat sabotaaseja ja murhia, mutta joskus vihollisia myös kidnapattiin ja kidutettiin. Suurin osa tehtävistä oli ihan perusteltuja ja järkeviä, osa taas koneiston yskimiä karvapalloja, joilla ei ollut mitään todellista vaikutusta tiedustelumaailmassa, saati sitten sodankäynnin kannalta. Karvapalloja oli viime aikoina yskitty enemmän, sillä osa niistä tuli Putinin

kuplasta Gerasimovin kautta. Ne olivat peruja siitä, että Putinille ei ollut uskallettu viedä todellista tiedustelutietoa enää pitkään aikaan. Kaikki pistivät raportteihinsa omaa värikyntänsä miellyttääkseen Kremlissä vallitsevaa tahto- ja luulotilaa. Venäjän sotakuorma-auton rapakaaret laahasivat jo maata, niin raskaaksi kaikki oli käynyt.

Fisenko mietti, milloin Putinin kupla puhkeaisi ja kaikki patoutunut paska purkautuisi Kremlin käytäville. Hän laski kätensä ohimoltaan tietokoneen hiirelle ja kävi uudestaan läpi ruudullaan olevat tiedot. Ehkä tehtävä oli aikataulunsa puolesta hieman epätoivoinen, mutta vaihtoehtoja ei ollut. Katkeransuloista asiassa oli, että israelilaiset olivat ensin keksineet tämän ennaltaehkäisevän tavan vaikuttaa ja olivat toteuttaneet menestyksekkäitä iskuja Venäjän tukemia, Iranin ydinaseita suunnitelleita insinöörejä vastaan. Ensin Israelin tiedustelupalvelun Mossadin agentit kaivoivat kärsivällisesti paikallisten kätyreiden avustuksella esiin ydininsinöörit, heidän työpaikkansa ja kotinsa, sitten annettiin kohtelias varoitus lopettaa suunnittelutyö ja kadota. Ne varoituksen saaneet, jotka jäivät töihin, räjäytettiin ohjusiskuilla koteineen ja perheineen. Seuraavat, jotka korvasivat tapetut, hoidettiin myös päiviltä. Taktiikka toimi ja oli lamauttanut Iranin ydinaseohjelman paremmin kuin se, että israelilaiset olisivat yrittäneet moukaroida ohjuksillaan hyvin suojatut siilot. Jokainen, jota rekrytoitiin jatkamaan kehitystyötä, mietti asiaa hyvin tarkoin. Nyt oli venäläisten vuoro tappa paha kehtoon.

ROVAJÄRVI

Armeijan maastonvihreä Toyota Land Cruiser oli lähes kauttaaltaan hiekanvärisessä lapinpölyssä, joka oli tarttunut siihen ampuma-alueen hiekkateitä ajaessa. Hennalle oli kohteliaasti annettu etupenkki, ja hän otti tasaisin väliajoin hörpyn kenttäpullostaan samalla kun antoi väsyneiden silmiensä katsella korpimaisemaa. Vaara tien vasemmalla puolella oli saanut osumaa joko tykistötulelta tai raskailta kranaatinheittimiltä. Edellisenä päivänä hävittäjät olivat lentäneet matalalla heidän ylitseen, ja jostain oli kuulunut voimakas räjähdysten sarja. Puolustusvoimien harjoitusalue, joka sijaitsi Kemijärveltä itään ja Rovaniemeltä koilliseen, oli kovassa käytössä. Tänään heidän harjoitellessaan oli ollut hiljaista.

Jarkko ajoi hyväkuntoista soratietä tapansa mukaan reipasta vauhtia, ja Henna löi hampaansa kenttäpullon reunaan, kun oli ottamassa vesihuikkaa. Hän kaivoi reisitaskustaan kaksi ibuprofeenia ja nielaisi ne, sillä kohta hänen rättiväsynyttä kehoaan kolottaisi. Autossa kukaan ei puhunut mitään. Oli kuin miehiä olisi hieman nolostuttanut olla omilla kasvoillaan esillä, tai sitten kaikki olivat yhtä uuvuksissa kuin hän. Jarkko oli poikkeus: hänestä paistoi helpottuneisuus, kun hänen ei tarvinnut enää vetää jäykkää kouluttajan roolia. Edelleen hän oli harjoitukseen liittyvissä asioissa jämäkkä, mutta muutoin hänellä oli pilkettä silmäkulmassa ja hymy herkässä.

Henna ei voinut olla miettimättä, mihin tämä hänen suojelupoliisissa toimivan esimiehensä Rautiaisen määräämä harjoittelu oli johtamassa. Silloin kun Henna ei ollut tehtävällä, hän harjoitteli ja kehitti itseään hyvin monipuolisesti. Rautiaisen määräys lähteä Lappiin oli tullut yllätyksenä ja mennyt kaiken aiemmin suunnitellun ja kalenteriin laitetun edelle. Onneksi hän oli ehtinyt käydä Nielsin kanssa Italiassa viiden päivän lomalla ennen tätä harjoitusta. Loman tuoma lepo ja rentoutus oli tosin ulosmitattu kuluneen kahden viikon aikana.

Ensimmäisellä viikolla oli suoritettu kolmen päivän äärimmäisen rankka marssi vaikeassa maastossa vailla kunnon yöunia. He olivat siirtyneet nopeasti paikasta toiseen, leiriytyneet hetkeksi ja sitten paenneet metsään mielikuvitusvihollisen hyökätessä. Marssi oli huipentunut lähes vuorokauden pakolenkiksi, kun mielikuvitusvihollinen oli muuttunut oikeaksi ja kolmen miehen partio oli jälkikoirien kanssa seurannut heitä. Marssin jälkeen oli sentään ollut yksi täysi yö lepoa, jolloin Henna oli saanut puhelimensa takaisin ja oli voinut soittaa Nielsille. Lepoyön jälkeen harjoitukset olivat jatkuneet. Puhelin oli otettu jälleen pois.

Ennen viimeistä, lähes riitinomaista, soramontun seinämän tauottomaan kiipeämiseen loppunutta rääkkiä he olivat harjoitelleet ampumista lyhytpiippuisilla Heckler & Koch HK416 -rynnäkkökivääreillä ja pistooleilla kahdesti päivässä. Henna laski ampuneensa lähes parituhatta laukausta Lapissa olon aikana. Loput harjoituksista olivat olleet henkilösuojasta. Eri muodostelmissa suojattavan kanssa kulkemista, irtaantumista uhan alta ja siihen vastaamista ampumalla toiminnallisella radalla, jossa nousevat maalit pomppivat pystyyn yhä uudestaan ja uudestaan. Nyt hän onneksi pääsisi saunaan, ja

ehkä Jarkon lupaama lepotauko olisi todellinen, ellei sitten mielikuvitusvihollinen hyökkäisi heti saunan päälle.

Henna säpsähti hereille ja huomasi nukahtaneensa, kun heidän autonsa ohitti Rovajärven rannalla olevista parakeista kauimmaisen. Sen vierellä seisoj vihreään sotilasasuun pukeutunut mies, jonka kasvojen alaosa oli huivin peitossa. Hänellä oli yllään taisteluliivi, ja hihnassa miehen rinnalla riippui rynnäkkökivääri, mutta ei sellainen, joka oli armeijan käytössä. Henna kääntyi katsomaan tarkemmin ja kysyi sitten Jarkolta:

– Mikähän tuo tyyppi oli? Aika epätavanomainen asu, ja en tunnistanut kivääriä. Ei ollut ainakaan varusmies.

– En tiedä, Jarkko kohautti olkapäitään vähän liian välinpitämättömästi. Ilmeisesti hän tiesi, mutta ei halunnut kertoa. – Sauna on tuolla rannassa, hän sanoi hiljentäessään risteykseen. – Siellä on tarjolla makkaraa ja kaljaakin. Pitäisi olla lämmin, ainakin niin mä sen tilasin.

– Hyökkääkö joku meidän kimppuun, kun on makkara grillissä ja saatu ensimmäinen olut auki? Henna kysyi.

– Nyt ei hyökkää, lupaan sen.

– Hyvä, Henna sanoi. – Jos hyökkää, niin antaudun vangiksi. Juoskaa te. Minä valitsen vaihtelun vuoksi kuulustelun ja kiidutuksen.

Jarkko pysäköi auton Rovajärven rannalla olevan saunan viereen, ja he nousivat ulos. Saunan piipusta nouseva kiehkura hajosi tyynessä illassa, ja siinä tuoksui savu ja pihka lupauksena lämpimistä löylyistä. Syyskuinen ilta oli lämmin. Yöpakkaset eivät olleet vielä löytäneet edes näin pohjoiseen.

– Pukuhuoneessa on valmiina pyyhkeet, pesuaineet ja virvokkeet. Teidän kamat on tuotu teltoilta tänne, Jarkko isännöi ja kääntyi sitten Hennan puoleen, joka katseli järvelle.

Rannasta ulos työntyvä laituri veti häntä puoleensa, ja hän sai vaivoin hillittyä itsensä, ettei olisi kävellyt tahmaiset ja saastaiset vaatteet päällään järveen.

– Vielä sellainen saunomistekninen juttu, Jarkko jatkoi.

– Nainen vai miehet saunoo ensin?

– Onko kaikilla uikkarit? Henna kysyi. – Jos on, voidaan minun puolestani mennä yhtä aikaa.

FINARCTUS

Sofia Kivisuo pyöritti hiirellä kolmionmuotoisen lennokin 3D-kuvaa tietokoneensa näytöllä. Hän käänteli lennokkia ja tarkasteli sitä eri kulmista. Aina klikatessa kutakin tarkasteltavaa osaa sen kohdan tekniset tiedot tulivat näkyviin pieneen ruutuun. Hän teki tieteellisellä laskimella muutaman tarkistuslaskelman ja oli niihin tyytyväinen. Kaikki piti edelleen paikansa. Toki sen hän tiesi jo tarkastamatta, mutta tässä vaiheessa suunnittelua oli hyvä varmistua moneen kertaan kaikesta. Kun numerot täsmäsivät, kaikki muukin täsmäsi, ja se rauhoitti hänen mieltään.

Hänen FinArctusille suunnittelemansa lennokki olisi kohta tuotantovalmis. Sen prototyyppejä oli testattu ensin laboratoriossa, sitten ulkona. Testien lopputulema oli, että se olisi valmis viimeisiin ratkaiseviin testeihin. Lennokki ei epäonnistuisi, sen Sofia tiesi, mutta jos testeissä löytyisi jotain parannettavaa, he ottaisivat sen projektin viimeistelyssä huomioon. Hän sulki ohjelman hieman vastahakoisesti, sillä hänen pitäisi syödä.

Hän kaivoi laukustaan valmissalaatin ja siirsi näppäimistön syrjään ennen kuin avasi salaattirasian kannen. Hänellä ei ollut juurikaan ruokahalua silloin kun hän oli luovimmillaan. Se ei vaivannut häntä, vaan hän söi salaattinsa mekaanisesti ja joi sen päälle smoothien. Samaa ruokaa hän oli syönyt töissä

koko viikon, sillä tietyissä asioissa hän piti helpoista manee-reista. Syötyään hän laittoi likaiset kertakäyttöastiat takaisin pussiin, josta oli ne ottanut, ja työnsi laukkuunsa. Hän ei halunnut työpisteensä roskikseen mitään, mikä ärsyttävästi haisisi hänen nenäänsä, kun hänen piti keskittyä.

Sofia oli vasta 23-vuotias, mutta alallaan poikkeuksellisen lahjakas. Seitsemän ällän ylioppilas, joka oli suorittanut huippuajassa droneinsinöörin AMK-koulutuksen. Hänestä olisi voinut tulla lääkäri tai juristi, mutta kumpaankaan hänellä ei ollut paloa, sillä hän halusi tehdä töitä pääosin yksin. Lääkäri joutuisi tapaamaan sairaita ihmisiä päivästä toiseen, ja juristi tapaisi vähemmän, mutta näillä asiakkailta olisi aina ratkottavanaan jokin perustavanlaatuinen ongelma. Sofia inhoi ihmisten tapaamista yhtä paljon kuin heidän ongelmiaan.

Teknisiä haasteita ja niiden ratkaisemista hän sen sijaan rakasti. Drooneja hän oli lennättänyt seitsemänvuotiaasta asti insinööri-isänsä opastuksella, ja sittemmin oli alkanut purkaa rikkoutuneita lennokkeja nähdäkseen, millaista mekaniikkaa ja elektroniikkaa ne sisälsivät. Lennättäminen oli jäänyt takalalle, kun hän oli alkanut kiinnostua enemmän droonien suunnittelusta.

Hänen poikkeuksellinen lahjakkuutensa oli huomattu jo ensimmäisen opiskeluvuoden jälkeen. Lennokkeja ja droonintorjuntalaitteistoja kehittämään perustettu FinArctus oli tehnyt hänelle työtarjouksen, ja pian hänet oli palkattu yhtiöön. Hän oli saanut hyvin vapaat kädet suunnitteluun, ja se oli tuottanut tulosta. Kun hän oli valmistunut korkeakoulusta, oli hänestä tehty osakas, koska yhtiön omistaja Ravi Nadar halusi hänen keksintönsä ja hänen tietotaitonsa pysyvän talossa. Sofian keksinnölle olisi sota-alueilla kysyntää, niin laitteen kuin sen ohjausjärjestelmänkin osalta.

Osakkuus ja siihen liittyvä vaativa suunnittelutyö oli sopinut hänelle erinomaisesti, sillä se vastasi juuri sitä mistä hän oli haaveillut. Yhtiöllä oli työntää rahaa kehitystyöhön sekä osaaville asiantuntijoille, joita hän sai käyttää apunaan ilman että hänen tarvitsisi liikaa olla heidän kanssaan tekemisissä. Kukaan talon asiantuntijoista ei tiennyt hänen elämästään eikä hänen yksityisasioistaan mitään, eivätkä he kysyneet. Niin oli talossa työskenteleviä ohjeistettu, ettei kukaan joutuisi hankalaan välikäteen.

Vähän ennen ylioppilaskirjoituksia Sofialla oli diagnosoitu korkean toimintakyvyn autismi. Se ei näkynyt päällepäin, jos hän keskittyi peittämään sen. Mutta hän ei halunnut peitellä sitä, sillä se vei häneltä luomiseen tarkoitettua energiaa, ja viihtyi siksikin parhaiten omissa oloissaan. Hän saattoi kuitenkin huomaamattaan uppoutua työhönsä tuntikausiksi ja unohtaa koko muun maailman. Nytkin hänellä oli tietokoneruudussa post-it-lappu, jota hän aina välillä vilkaisi työkennellessään. Vähintään joka toinen kerta lapussa oleva teksti, ”Supo klo 18”, tuli hänelle yllätyksenä, vaikka hän tiesi, ettei oikeasti ollut sitä unohtanut. Mutta muistilappu piti huolen siitä, että hänen ei tarvinnut huolehtia tapaamisesta vielä muutama tuntiin.

TAPA NE, JOILLA ON TARKOITUS.

Raskas ja vaativa harjoitusleiri on vienyt Henna Björkin puuskuttamaan motivaatiomontun reunalle. Hän kakoo hiekkaa keuhkoistaan, yrittää skarpata maisemaa teräväksi ja kuulee käskyn nousta ylös. Hennalle ei ole paljastettu, mihin häntä valmistellaan, mutta kaikella tuntuu olevan kiire.

Nuori ja lahjakas suomalaisinsinööri Sofia Kivisuo on kehittänyt laitteen, jonka myötä sodassa käytetty dronitekniologia harppaa valovuosia eteenpäin. Valkyria on älykäs ja valikoiva tappokone, joka voi muuttaa taistelun suuntaa. Ukrainalaiset toivottavat Valkyrian tervetulleeksi testeihin aidoissa sotaolosuhteissa, venäläiset eivät.

Viidennessä Henna Björk -jännärissä supon nopeotteinen agentti joutuu korkean riskin suojaustehtävään. Venäläiset haluavat eliminoida Sofia Kivisuon mahdollisimman nopeasti. Ja mitä Venäjä haluaa, sen se on tottunut saamaan.

BAZAR

ISBN 978-952-870-248-1

KL 842

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI